

„Pulmad Malinovkas“ teise koosseisuga

A. Juhviti ja A. Aleksandrovi opereti „Pulmad Malinovkas“ etendus teisipäeval „Estonia“ osaliselt uue koosseisuga. Uusi osalisi oli küll vaid neli, kuid kuna need kõik dubleerisid vastutavalt osadel, siis tõi see etendusse kui tervikusse nii mõndagi uut, osalt üldtulemusi tõstvalt, osalt aga ka neid kahandavalt.

Milvi Laidi Jarinka oli vähem tütarlapselik kui Mari Kampil. See mõjus enam tarmukalt ja eluküpselt, kui seda on mõelnud libreto autor, M. Kampi Jarinkas oli ehtsamat plikalikkust ja naiivsust enam, kuigi ka tema naiivsus ei mõjunud just „süütusena provintsist“. Laidi mänguline külg oli aga seevastu tunduvalt ümaram ja nõnsirikkam M. Kampi omast, samuti ka laul. Siin pikaajalised lavalised kogemused ja kaugel

viidud häälekool prevaleerisid enesest-mõistetavusega algava talendi üle.

Üldjoontes sedasama tuleb öelda ka A. Viisimaa Andreiko kohta võrdluses A. Kaasiku Andreikoga. Viisimaa serveeringus kujunes Andreiko nooruslik uljus (esimeses vaatuses) ja nõrdiv halisemine (teises vaatuses) ehtsamaks ja usutavamaks Kaasiku omast. Koos oskuslikuma laulusooritamisega kindlustas see Viisimaa Andreikole tugevama läbilöövuse.

Ka Olga Lund ületas oma „rivaali“ Els Vaarmani, kuid ainult vokaalses osas. Sofia Mihhailovna laulupartii destituur sobis ta häälele eriti hästi ja võimaldas tal arendada ümarakõlalist ja tugevalt meeleolustatud laulu. Kuid samasuguse mõjuvuse säilitamist proosas, aga ka mängu dünaamikas ei suutnud ta saavutada. Els Vaarmani suured kogemused draamanäitlejana ei ole nii kergesti ületatavad.

Õhtu neljanda „dublendi“ — Betti Kuuskemaa Sofia Mihhailovna ei ol-

nud halb. Kuid B. Kuuskemaa teened eesti teatris on küll nii suured ja hinnatavad, et need vääriskid vähemalt „Estonia“ enese poolt respektseerimist selleski mõttes, et teda ei pandaks mängima osi, mis kas või üksikasjus enam pole kooskõlas tema auvääriskusega. „Two stepi“ õppimise stseeni terav grotesksus, samuti ka selle osalise kuulipildujalik kõnevool mõjunuks isegi veel kümme aastat tagasi Betti Kuuskemaa andekas ettekandes sama kunstipärasena ja ehtsana, kui praegu Valentine Kase meisterlikus serveeringus. Kuid praegu jäetagu see ja — antagu teenelisele lavainimesele ülesandeks vaid seda, mis on kooskõlas ta teenete suuruse ja vääriskusega.

Üldise ansambli sisse sulasid uued osalised hästi, nii et see saabus endiselt tugev ja tihe.

Orkestri laskis R. Kursk saatepartiides paiguti liialt suurele vabadusele, nii et see kattis puhuti laulu ära. Publikut oli etendusel keskmiselt. A. Kasemets.

TEATER

„Pulmad Malinovkas“

teise koosseisuga 10. 6. 41.

Teisipäeval nägime operetis „Pulmad Malinovkas“ nelja uut tegelast. Tragi Jarinkat, mis osas me seni olime näinud Mari Kampil, mängis nüüd Milvi Laid. Vahe mõlema Jarinka vahel seisnes selles, et Laid andis enam naiselikkust, Kamp aga enam tütarlapselikkust.

Jarinka ema Sofia, oma teadmata kadunud meest viisteist aastat truult armastava naise osa (seni Els Vaarman), oli seekord Olga Lund'i käes, kelle mäng oli kuidagi lihtsam Vaarmani omast.

Onu Netšipori naist, tülitsemis- ja elurõõmsat Gapusjat, etendas teisipäeva õhtul Betti Kuuskemaa. Oma osa käsitles ta oli realistlikum kui Valentine Kask, aga viimane võitis just oma üleannetu grotesksusega, eriti oma tantsus.

Andreikot, noort armastajat, mängis Aarne Viisimaa, kes oli Harri Kaasikust mehisem ja oma mängus sundimatum. Üldmuljelt aga oli paar Kamp-Kaasik niisama hea kui paar Laid-Viisimaa, ainult veidi lüürilisem.

Uued esinejad said kõik publiku tunnustava poolehoidu ja lillede osaliseks.

W. Mettus